

Lišákova
dobrodružství

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

Lišákova dobrodružství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Iva Tomečková
Lišákova dobrodružství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lišákova dobrodružství

Lišákova dobrodružství

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Lišák přichází

Příběhy, které vám budu vyprávět, se udály za dávných časů, kdy lesy ještě byly husté, rozsáhlé a hodně tmavé.

Jeden takový les se táhl na kraji Vysočiny a od nepaměti se mu říkalo Rohles. Žila v něm celá řada zvířátek. Zahlédli byste tu veverku, myšky, srnky, daňky, zajíčky, ježky, jezevce, divoká prasátka, sovy, sojky, lasičky, ale i obrovského medvěda a jelena a mnohá další.

Zvířátka žila ve smíru a každý kamarádil s každým. Měla pevně daný řád a tím se řídila a k žádným střetům mezi nimi nedocházelo.

A když narazila na něco, s čím si opravdu nevěděla rady, byla tu veverka, která byla ze všech nejchytřejší a v její malé rezavé hlavičce se rodil jeden nápad za druhým. Navíc byla v celém lese jediná, kdo se dokázal domluvit s lidmi. Když měl někdo z jejich zvířecích kamarádů nějaké trápení, většinou našla radu, jak pomoci. A když už sama náhodou nevěděla kudy tam, odvedla nemocné zvířátko do hájovny. A hajný pomohl skoro vždycky.

Zvířátka se občas v lese scházivala pod velikým dubem a společně tam rokovala o všem, co se v lese i v jeho blízkém okolí v nedávné době událo. Každý si donesl na mlsání, co měl rád, zvířátka si pohodlně posedala nebo polehala, prostě jak kdo chtěl, a vyprávěla si.

Většinu novinek přinášela veverka, protože poskakovala po stromech a viděla tak všechno pěkně z výšky a dohlédla tak dál než ostatní zvířátka. Ale ještě lépe na tom byla sojka. Ta létala

ještě výš, a dokonce i do okolních lesů, což z ní činilo pravou studnici vědomostí o různých novinkách a událostech.

A tak tomu bylo i dnes.

„Víte, že se v hájovně narodil malý klouček? Hajný a hajná jsou šťastím bez sebe. Točí se jen kolem něho,“ hlásila tentokrát veverka.

„No, a jmenuje se Petřík,“ doplňovala ji sojka. „A představte si, že v hájovně, co je v sousedním lese, se narodila zase holčička! A té říkají Zuzanka,“ pokračovala sojka dál.

„Ach jejda,“ bručel medvěd. „Až Petřík povyroste, bude běhat po lese a pokřikovat a my budeme mít po klidu. To už se pak ani v pokoji nevyspíme. A třeba bude i ty naše sedánky a dýchánky rušit,“ rozvíjel dál trudné myšlenky.

„Ale prosím tě, ty hned všechno vidíš černě! Hajný je slušný člověk, a ten synka určitě nenechá tropit neplechu. Na to on už si pěkně dohlédne,“ poučovala ho veverka a ostatní pokyvovali hlavami, že ano, že hajný slušný člověk opravdu je.

„A moje tetka sojka, co bydlí ve vedlejším lese, má pochroumané křídlo,“ oznamovala sojka.

„Každý den tam za ní musím létat a nosím jí červíky a larvy, když teď sama nemůže. Dost se nalítám, abych teď zaplnila žaludek svůj i ten její. To, panečku, není žádná legrace, nachytat tolik hmyzu. Večer mám křídla celá bolavá.“

„To opravdu není jen tak, živit dva krky,“ pokyvovali hlavami zajíčci. „Ale tvá tetka je hodná sojka, a až se uzdraví, určitě ti tvou pomoc nějak oplatí.“

Sojka souhlasně mhouřila očka a jen tak mimochodem utrousil: „Prý včera viděla pohybovat se na kraji lesa nějakého mladého lišáka. Kdo ví, co ten tu pohledává.“

„Lišáka? A to nám říkáš jen tak? Co kdyby se nastěhoval třeba k nám?“ ježily se zajícům chlupy. „To s námi všemi bude amen! Kam se teď jen poděkujeme?“

„Láry fáry! Nermalujte čerta na zed! Ještě tu není!“ urazila se sojka.

„Zajíci mají pravdu, sojko,“ zamyslela se veverka. „Až už tu bude a začne tropit lotroviny, to by mohlo pro zajíce být také pozdě.“

„Vím, že tě bolí křídla, když se teď navíc staráš o tetu, ale ještě dnes za ní zaletíš a popotáš se co a jak. Jak se choval a jakým směrem se vydal. A před večerem se zase všichni sejdem a ty nám povíš, co jsi zjistila. Anebo víš co? Let radši hned a my tu na tebe počkáme.“

Sojka kývla hlavou a odletěla. Ostatní zvířátka zatím trpělivě seděla. Zajíčci, myšky, hraboši i menší zvířátka, ti všichni se obávali o své životy. Srnečky byly plny obav o své mladé. Bály se i žabky a užovky.

„Nebojte se, přátelé, kdyby něco, roztrhám ho na kusy,“ chlácholil je medvěd.

„A já ti pomůžu,“ přidával se jezevec.

„A my pak ty kusy vyneseme z lesa ven,“ naparovali se jeleni.

„Nikdo tady ještě není, to za prvé. A za druhé, násilím v našem lese nic řešit nebudeme,“ usměřňovala je veverka.

A vida, sojka už je tady a celá zadýchaná hlásí: „On si to šine rovnou k nám! Pojdte se mnou na kraj lesa a uvidíte sami! No ještě že jsem se letěla podívat.“

Všechna zvířátka se tedy vydala na kraj lesa. A opravdu! Tamhle přes pole se nese lišák jako vyšitý.

„To je ale fešák,“ obdivovala lišáka jedna z laní. A opravdu. Byl to skvostný lišák. Nádherně vybarvený, celý rezavý, ocas nesl hrde vzhůru a měl ho huňatý, radost pohledět!

„Na takové krasavce pozor!“ varovala lasička. „To bývají většínou ti největší frajeři a tím pádem i darebáci.“

„Že je pěkný, přece ještě neznamená, že je darebák,“ mračil se jelen. „Já jsem také krasavec, jak se patří, a chovám se přitom slušně.“

„Nu, uvidíme,“ uzavřela diskuse veverka. „Vždyť už je skoro tady.“

A opravdu. Lišák už je kousek od nich, zeširoka se usmívá a haleká: „Dobré odpoledne, dámy a pánové. Pěkně vás všechny zdravím a krásný den vám přeju.“

„Dobré odpoledne,“ odpovídala ta větší zvířátka. Ta menší se schovávala za medvěda a strachem raději ani nedutala.

„Vítáme vás u nás, pokud přicházíte s dobrými úmysly!“ promluvila odvážně veverka. Pro ni to ale bylo jednoduché, dávat

